

givet Afkald paa Værditolden, som vistnok vilde være af stor Betydning for Handelsstanden. Ogsaa for Industrien indføres Lettelser, skønt det er derfra, Klagen lyder over den Toldlov, som her foreslaas. Jeg er fuldt overbevist om, at den levedygtigste, eller, hvad der siger mere, den levedygtige Del af den danske Industri, og derved forstaas forhaabentlig den overvejende Del, vil blive fremhjulpen ved den store rundhaandede Frigivelse af Raastoffer og den væsentlige Nedsættelse af Hjelpestoffer, som findes i dette Lovforslag. Vi have jo ikke ganske faa Grene af vor Industri, som konkurrere med Udlandet, f. Eks. Skibbygning, Jærnindustri, Læderindustri og forskellige andre optræde som Konkurrenter over for Udlandet. For Hovedgrupperne af disse Eksportindustrier vil Nedsættelsen og Afskaffelsen af Tolden paa Raa- og Hjelpestoffer være betydningsfuld i Konkurrencen baade paa det udenlandske Marked og ogsaa paa vort eget. Der er endvidere den væsentlige Fordel ved denne Toldlov, at den peger i Retning af større Retfærdighed i Beskatningen, idet den afskaffer noget af den private Beskatningsret, som beror paa Beskyttelsestolden, og lægger Tolden i ikke ringe Omfang fra Nødvendighedsartiklerne over paa Luksusartiklerne. Jeg skal her nævne den ikke uvæsentlige Told, der her foreslaas paa Vin og Tobak. Der er altsaa vundet væsentlig ved denne Toldlov, hvor meget den end staar tilbage for Idealet; jeg tror derfor ikke, det høje Ting bør betænke sig paa at vedtage den, hvilket jeg haaber vil ske, og heller ikke bør man med mindre Varme omfatte denne Reform end de andre Skatter reformer. I den Opfattelse; som jeg for øvrigt altid har haft af denne Sag, ligger ogsaa, at jeg erkender, at vi bør sætte al Kraft ind paa at fortsætte Behandlingen af Lovforslaget og søge at faa det bedste ud af det.

Det er ikke Meningen at sende dette Forslag op til Landstinget som et Ultimatum, thi om Enkeltheder kan der jo bestandig forhandles, naar man fra anden Side viser Forhandlingsvenlighed. At en saadan Forhandling vil blive ført i Fremtiden og i en ikke alt for fjern Fremtid vil føre til et Resultat, det haaber jeg. Det vilde gøre mig meget ondt, om det ikke skulde ske, og det vilde være stor Uret mod den almindelige Befolknings Interesser.

Hammerich: Jeg har, som ærede Medlemmer ville have set, indtaget et fra det øvrige Udvalg ganske forskelligt Stand-

punkt, som jeg føler mig opfordret til at forklare lidt nærmere. Inden jeg gaar ind derpaa, kan jeg dog ikke lade være med et Par Ord at omtale den Imødegaaelse af nogle Avisartikler, som den ærede Ordfører var inde paa. Jeg skal ikke forsøge paa at imødegaa hans Tal, thi jeg er i og for sig enig med ham i, at den Slags Tal skal man overhovedet ikke gerne tillægge nogen Betydning, hverken i den ene eller den anden Retning, naar man ikke ved, at de hvile paa et fuldt paalideligt Grundlag. Altsaa hvorvidt den ærede Ordfører har Ret i sin efter min Mening ganske vist højst mærkværdige Slutning, at vi skulde bruge saa meget let Fodtøj, som han forudsatte, eller hans ærede Modstander har Ret i, hvad han herom fremsætter i sin Avisartikel, skal jeg ikke komme ind paa; det er noget, som maa undersøges gennem Tal, som man virkelig kan bygge paa. Men i den ærede Ordførers Imødegaaelse er der et Par Ting, som slog mig. For det første, at han her, hvor det drejede sig om at imødegaa noget, der i den svenske Statistik var sagt om Skotøj, benyttede Lejligheden til at rette et Angreb paa Udtalelser, der om noget helt andet dette Spørgsmaal ganske uvedkommende ere fremkomne fra hans Modstander. Jeg har nu fulgt de to ærede Herrer i deres Strid om disse Toldspørgsmaal, og jeg maa ærlig talt sige, at jeg har altid været slaaet af den store Dygtighed, hvormed begge Parter kæmpe, men ikke mindst af den Grundighed, hvormed den ærede Ordførers Modstander har hævdet sit Standpunkt, og saaledes at jeg i Reglen altid har kunnet give ham Ret, og naar jeg skulde nævne et Punkt, hvor han har udtalt noget, som han efter min Mening har vanskeligt ved at staa ved, saa var det netop den Udtalelse, som den ærede Ordfører fremdrog som Eksempel, thi den bundede utvivlsomt i et Fejlsyn. Et Bevis paa, hvor fattig paa Angrebsobjekter over for Modstanderen den ærede Ordfører er, bliver det da, naar han har maattet trække noget frem, som slet ikke ligger for her. Hvad derimod selve Sagen angaar, selve det Angreb, der var rettet mod Ordføreren, saa holdt han sig helt borte fra det, der var det centrale i Modstanderens Angreb, det nemlig, at han her havde bygget Slutninger om Beskyttelsens Virkninger paa Oplysninger fra Sverige, som skrive sig fra 1876 eller 1879 til 1897, medens det er alle bekendt, at det er først fra 1888, at Sverige kom ind paa Beskyttelsen. Det er saaledes meget muligt, at det, man netop vil faa ud, naar man undersøger dette